

למיכאל אמיץ – בשם הפרות הוותיקות*

מורי ורבותי, כבוד המדריכים ושאר האורחים,
מאחר ונותרתי בארץ הפרה היחידה
אשר זוכרת עדיין את ידידה
באתי לברך את בעל-השמחה לעת הפרישה.

אשתדל לא להרבות בזכרונות – עשינו זאת די
ובייחוד כשדמעות חונקות את עיני.
אתה, מיכאל, ודאי עוד זוכר
את צ'ארקאס** המבקר,
עת נדדת ממשק למשק
מלא מרץ וחשק.

ברפת היית הראשון – מעולם לא נרדמת
לבדך הכל הכנת,
את ההזנה כבר רשמת ואיש טרם הופיע,
עליך זה לא השפיע;
משהחל השחר להפציע – קיללת ברוסית
והלכת להעיר אותם שנית.

תמיד ידעת להתפעל ממבכירה
יותר מאשר מרפתנית צעירה,
ואם חטפת פה ושם בעיטה
אמרת – „גם זו לטובה“.

עם אמא שלי ז"ל היה לך פעם עסק,
(זאת שהביאו מדמשק),
אתה שפכת תערובת לגברת
והרפתן חלב ושר „כזרתי-כזרת“.

אמא גמרה את התערובת
והרפתן – את שיר הארז
ואמא פשוט סגרה את הברז
ואסור היה להתאונן
כי יכולת לחטוף ישר „אין די צעהן“.

וראובן ברענן, זה היושב כאן,
דרש אז מאגודת „און“
לרכוש פר שחור דור ראשון;
אילו עשו לו אז את החסד
יכולנו למלאות בשומן את כל הארץ
כולל את בנין הכנסת.

* ברכה שהוקראה במסיבת שנערכה לאמיץ בבית
דגן ב-10 בינואר 1968, עם יציאתו לפנסיה.
** צ'ארקאס, – שם משפחתו של מ. אמיץ ברוסיה,
ארץ מולדתו.

ובכל זאת היו אלה ימים טובים
עם שפע תלתן באיבוסים –
בלי „תשומה“ ו„תפוקה“, בלי כסף בלי הון
פשוט חיינו על חשבון הברון.

היה אז בעמק גבר, פר של טונה
במשך העונה חזרתי 8 פעמים בדרישה
אוי לאותה בושה!
עמדתי אז עונה וחצי, יבשה על-ריק
וכא עלה בידי איש לשלוח אותי לסטיק.

ואילו כיום – אל תשאל,
מצב יוצא מהכלל –
ירק אין...
והרפתן – או לומד, או ישן.
(הם קוראים לזה משתלם).

ברפת עובדים מתנדבים,
בועט בי וצועק עלי בשפה זרה
כאילו באשמתי אחר למלחמה.
מאכילים אותי כופתית-איטריה
כאילו הייתי איטלקיה.

בנוסף – טיפ-טיפה שחת רודוס מעופש,
והניסוי בעכו מצביע שאפשר לתת לי רק קש;
כבר חליתי בכל מיני חולי,
הם טוענים – זה משפר את האנרגיה המאטאבולית
ובסיכום – אני שלד-רזון
וזה – לטובת נצילות המזון.

ועוד כדי להקניט
מופיע מזריע עם מכונית
איזה זקן-תרח
ותוחב שרוול פלאסטיק עם קוביות קרח;
שנים כבר לא ראיתי פר לנגד עיני
„אז אוד-אוד און וויי“!!

ואת בנותי החמודות, פאר היבול
הם שולחים פשוט לחו"ל,
עניין היצוא הפך אצלם למניה
הם ישלחון אפילו לרומניה.

לא, לא, מיכאל! אין לי נחת
כל חודשיים חורכים לי מספר על התחת,
אין לי כלל שם
אני שייכת לאי. בי. אם.

ואם היה לי פעם מצע של קש לפחות
כיום יש לי טפחות,
ולמען לא לתפוס יותר מדי מקום
סידרו לי תא-רחצה, מיטת-סדום.

למרות הכל אני נותנת 12 אלף ליטר חלב ממש,
אז הופכים את זה לחמ"ש,
ובמקום תודה אומרים לי "פה",
זה חלב רזה!

ולכל זה הגעתי באשמת מדריכי שה"ם
שהינם כלם מחוסרי-הטעם;
בראש התור —
בן משפחתי בשם שור.

במקום להעמיד את המדריכים לקיר,
אני משלמת את המחיר.
אז אני אומרת — די!

כך לחיות לא כדאי,
אני כבר שום דבר לא מבינה
וכבר שוב הפכתי, "אויב המדינה".

בעולם מתפארים וצועקים אני שווה זהב
וכאן צורחים — "גוואלד, עודפי חלב!"
אז אני שואלת — אחת מן השתיים,
כי באמת ברירה אחרת אין —
או חלב, או בית-המטבחיים?

על כן, מיכאל ידידי,
אנא סדר איזו אינטרוואנציה,
כי גם אני רוצה לצאת לפנסיה!
ובשם כל הפרות הוותיקות
אני מברכת אותך במו, מו, מו...

דוד זבולוני

כפר מסריק, ינואר 1968

ליום הולדתה ה-16 של "בובה"

כל "העסק" התחיל כש"בובה" יצאה מהרפת
לחצר. בעברה על ידנו. הסתכלה בנו בעיניים
עצובות. כאילו משהו כבד מעיק עליה. איננו
יכולים לראות בצערן של פרות ולכן עצרנוה

ושאלנו: "בובה, מה קרה לך"? והיא ענתה
מיד: "הגידו נא לי מה היתה התכונה סביבי
הערב ברפת? האם זה נכון מה ששמעתי שישנה
אישם פרה, המנסה להתחרות איתי ואף זכתה

הפרה "ביבה" ומטפליה בכפר-ביתיה